

LIZ FENTON, LISA STEINKE

KAKS

LILA

BENNETTIT

Originaali tiitel:
Liz Fenton & Lisa Steinke
The Two Lila Bennetts
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Faceout Studio, Lindy Martin

Text copyright © 2019 by Liz Fenton and Lisa Steinke. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B06382520
ISBN 978-9949-82-613-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Rileyle, kes andis selle raamatu kirjutamiseks inspiratsiooni

PROLOOG

Ärka üles! Ärka üles, pagan võtaks!

Minu enda hääel kisub mu sügavast unest ja sisemus tõmbub õõnsaks. Olen kaotanud ajataju.

Olin olnud väga tubli ja loendanud minuteid. Sekundeid. Keskendusin numbrite rütmile selle asemel, et mõelda randmeid ja pahkluid pitsitavatele köidikutele, sellele, kuidas pimedus silmasideme, mille all juuksed on sassis, taga mustaks muutub, tukk kõditab laupa nagu sulg umbes iga kolmeteistkümne sekundi tagant.

Üritan hinnata, kui kaua ma magasin. Tagumik, mis on surutud vastu kivikõva põrandat, valutab natuke rohkem. Kael on sama kange kui enne seda, kui ma väsimusele alla andsin. Hingan kiiruga välja. Arvatavasti olin teadvuseta vaid mõne minuti – vähemalt ma loodan nii. Pean järge pidama, kui kaua ma siin olnud olen – ainult see hoiab mind mõistuse juures, tuletades meelde, et ma elan veel. Hakkan taas numbreid loendama, seekord valjusti, ja mu hääel kajab vaikselt vastu seintelt, mida ma kunagi ei pruugi näha.

Numbrite ja loendamise vahepeal, sel hetkel, kui sekunditest saavad minutid, painab mind mu elu, sest kui oled teinud parimaid valikuid, ei satu sa kinniseotud silmade ja köidikuis käte-jalgadega suvalisse ruumi. Mu mõtted lähevad uitama, aga ma ei uinu, vaid mõtlen kõikide nende teelahkmete peale, mis mu sellesse hetke tõid.

ESIMENE PEATÜKK

ESMASPÄEV

„Tunnistame kohtualuse Jeremiah Tayloriga esimese astme mõrvas süütaks,“ ütleb sale naine vaikselt. Tean teda kui vandemeest number kaheksa, aga ta meenutab mulle head haldjat ja tema vanust arvestades usun, et ta on kellegi vanaema ja küpsetab südamekujulisi suhkrüküpsiseid, kui ta just parasjagu mõrva-protsessil otsust ette ei loe. Tema hallid juuksed on krunnis, luge-misprillid ripuvad ketiga kaelas. Ta näpib neid, oodates kohtuniku reaktsiooni, ja ma arutlen, kas ta pole ehk otsusega päri, kas ta hääletas süüdimõistmise poolt ja mõni teine vandemees mõjutas lõpuks tema otsust – arvatavasti number kümme, kellele tema tugev lõug ja enesekindel hoiak andsid vandemeeste toas arvatavasti rohkem mõjuvõimu. Tabasin teda end jälgimast, kui esimesena sündmuspäigale jõudnud politseinik tunnistust andis. Vaatasin talle pikalt otsa, pöördusin siis ja võtsin välja vandemeeste nimekirja, tehes tema numbri taha väikese märke. Sel hetkel arvasin, et vandemees number kümme ei hääleta süüdimõistva otsuse poolt.

Kujutan ette punase veini pudelit, mille täna õhtul avan – iroonilisel kombel on selle nimi Prisoner*. See ootab mind veinikülmikus. Tugevamaitseline punane vein Napast on minu võidurituual. Esimene klaasitäis tekitab mõnusa surina. Teine rahustab maha. Ja juhul, kui ma luban endale kolmanda klaasitäie – ei, *siis, kui* ma luban

* Prisoner – ingl k vang. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

endale kolmanda klaasitäie, sest keda ma lollitan – kell on veerand kolm ja juba ma mõtlen selle peale – läheb mu sisemus soojaks ja mõnusaks ning ma süüan arvatavasti ka mõned karamellitäidisega šokolaadikommid. Neljanda klaasi juures olles saadan kellelegi mingi tobeda sõnumi, kus on kahtlemata mingi tobe emotikon, mida keegi enam ei kasuta, näiteks punases kleidis tantsiv naine, mis on suuresti alahinnatud, kui minu arvamust küsida. Ta kannab ju punast kleiti! Ta tantsib! Seda on võimalik tõlgendada mitmel erineval moel, aga mis peamine – kui ma olen pudeli tühjaks joonud, unustan ma korraks, mis tunne on olla Lila Bennett.

Otsin tahtmatult kohtusaalist Stephaniet. Ta pühib tumerohelistest silmadest pudenevaid pisaraid ja embab oma ema. Ta tõstab pea, ehk minu pilku tajudes, ja vaatab mulle otsa. Püsime selles asendis umbes minuti. Mina ilmetu, tema põrnitsev. Ta vihkab mind. Ma ei mõista teda selle eest hukka. Vihkaksin ennast vist samuti. Tema meelest aitasin ju mina tema surnud õe abikaasal mõrvast puhtalt pääseda.

Ja võimalik, et aitasingi, aga minu töö ei ole tõde teada, minu töö on kaitsta kliente viisil, millele neil on seaduslik õigus. Näen vaimusilmas oma abikaasat tumepruune silmi pööritamas, tihedad kulmud pilkavalt kergitatud, kuna Ethan teab, et ma ei mõtle tingimata nii. See on minu väide avalikkuse ees, ent suletud uste taga, nõrkushetkel koos Prisoneriga olen tihti tunnistanud, et mu sisetunne teab erinevust. Ethan ütleb, et ta ei usu, et ma tean, millal nad valetavad, et ma pean neid uskuma, kui neid esindan. Oh, kuidas mulle meeldib, et ta ei kritiseeri mind, et ta suudab mu vigadest vajadusel mööda vaadata samamoodi, nagu mina oma klientidega teen.

Stephanie võtab ema käest kinni ja nad kiirustavad kohtusaalist minema. Samal hetkel haarab Jeremiah minust kinni ja kallistab mind kõvasti, kergitades mind maast lahti. Ta sosistab mulle kõrva: „Aitäh“ ja siis viiakse ta kohtusaalist minema.

Kutsu mind Jerryks, Jeriks, raisk, kutsu mind milleks tahad, peaasi, et sa mu vabaks räägid, ütles ta, kui me esimest korda kohtusime.

Ta oli kautsjoni vastu vabaduses ja vallandanud oma esimese advokaadi, sest see mees oli lollpea – tema, mitte minu sõnad –, ja ta loivas mu Los Angelese kesklinna büroosse, nagu tuleks mind lõunale viima, mitte ei sooviks palgata mind end mõrvaprotsessil kaitsma. Ta ei näe välja sedamoodi, et suudaks tappa, aga minu kliendid ongi harva sellised. Nad on lugupeetud, rikkad, mõjuvõimsad, nende peened ülikonnad, kallid lipsud, kõrgmoe kleidid ja kallid kingad viivad tähelepanu nende silmis tantsisklevalt vihalt mujale – kui hoolega vaadata, on seda näha. Jeremiah paotab kergelt huuli, lükkab siis heledad juuksed silmilt ja surub tugevasti mu kätt. Arutlen, kas ta on selline nagu paljud teised – sotsiopaat, kes on sarmiga elus läbi löönud, varjates oma julma, ebastabiilset ja tihti ohtlikku poolt välismaailma eest.

Lahkun kohtusaalist ja astun koridori. Mu assistent Chase pigistab sõnatult mu kätt, justnagu öeldes *Sa tegid seda taas*. Mõtlen tahtmatult Jeremiah' naisele. Peaksin kasutama tema nime – *Vivian* –, ehkki lihtsam on, kui ma seda ei tee, kui kujutlen ohvreid lihtsalt surnuna, sest pahasid ju ei tapeta kunagi, kurat võtaks. Alati häid inimesi nagu Vivian, kes oli valel ajal vales kohas. Või tema puhul pigem valel ajal õiges kohas. Ta oli tulnud joogatunnist varem koju ja sattunud sissetungijale peale. Prokurör väitis, et Jeremiah tappis ta külmavereliselt ja lavastas selle sissetungiks, millele Vivian väidetavalt peale sattus. Kuna asitõendeid polnud piisavalt – mõrvarelvaga ega tunnistajaid ei olnud –, ei saanud nad Jeremiah't süüdi tunnistada. Ent kui ma majast väljumiseks ukсед avan ja pärastlõunase päikese käes silmi kissitan, sosistab vaikne hääleke minu sees *Kas sa ikka tööpoolest võitsid, Lila?*

Lükkan päikeseprillid ette, puhun tuka silmadelt ja luban endale, et lähen sel nädalal juuksurisse, sest juuksed on paar sentimeetrit liiga pikad, ulatudes abaluudeni, ja ma näen seetõttu ilmselt välja pigem nagu tudeng kui professionaal. Näen niigi välja noorem kui kolmkümmend kaheksa ja minult küsitakse pidevalt dokumenti. Kliendid mõõdavad mind esimest korda nähes sageli pilguga.

Nende näoilme ütleb alati sama – *Kas sa pole minu kaitsmiseks liiga noor?* Aga mu tulemused räägivad enda eest. Olen võitnud palju rohkem protsesse, kui olen kaotanud. Mul on kohtusaalis armutu maine. Mu kliendid vabastatakse peaaegu alati süüdistusest, koorem kaob nende õlgadelt ja kandub osaliselt minu õlgadele.

„Teie!“

Pööran pea Stephanie hääle suunas. Tõmban sügavalt hinge ja panen vaimu valmis. Ta sööstab minu poole, jalad kõiguvad kergelt kontsakingades, aga ta ei aeglusta tempot. Ta pigem lisab hoogu, nagu kavatses mu pikali joosta.

Chase üritab mind eemale tõmmata, aga ma takistan teda. „Ei, pole vaja. Ma lasen tal öelda, mis tal öelda on.“ Chase vaatab mind murelikult, aga ma raputan pead. „Saan hakkama.“

Kas see ka tegelikult nii on, selgub peagi. Süda peksleb. Ma vihkan konflikte ja tean, kuidas see kõlab – kaitseadvokaat, kellele ei meeldi konfliktid? Kuulen oma peas kõikvõimalikke nalju. Kohtusaalis tunnen end kaitstuna, nagu oleks seadus minu kilp, aga nüüd, kui Stephanie osutab minu poole näpuga, ninasõõrmed laienenud, tunnen end palju lühemana kui sada seitsekümmend sentimeetrit.

„Kuidas te ennast taluda suudate? Te *teate*, et ta on süüdi. Te *teate*, et ta tappis mu õe.“ Stephanie hääel väriseb kergelt. Tema silmad on paistes ja ta hammustab alahuulde, et mitte nutma puhkeda. Ma peaaegu sirutan käe, et teda lohutada, aga tean, et see oleks mõttetu. „Mis on? Te ei ütlegi midagi? Seal oli teil piisavalt öelda.“ Ta osutab kohtumajale. „Tunnistajad rääkisid, kui *hea* inimene Jeremiah on, et ta annetab heategevusele, teeb vabatahtlikutööd.“ Ta naerab kimedalt ja katkendlikult. „See on teesklus. Kas te ei taipaja? Ta on koletis, mõrtsukas!“ kisendab ta. „Ja mu õde ei tule enam kunagi tagasi.“

Ma saan aru, tahan öelda. Ma saan aru, et ta varjab arvutatavasti oma tõelist palet, aga kui ta tappis su õe, et teinud ta selle käigus vigu. Ta tegi kõike täiuslikult. Stephanie õde tapeti oma kodus, nii et mehe